

(NE) OBYČEJNÉ PŘÍHODY HOLČIČKY IVY

IRENA MONDEKOVÁ

(NE)OBYČEJNÉ PŘÍHODY HOLČIČKY IVY

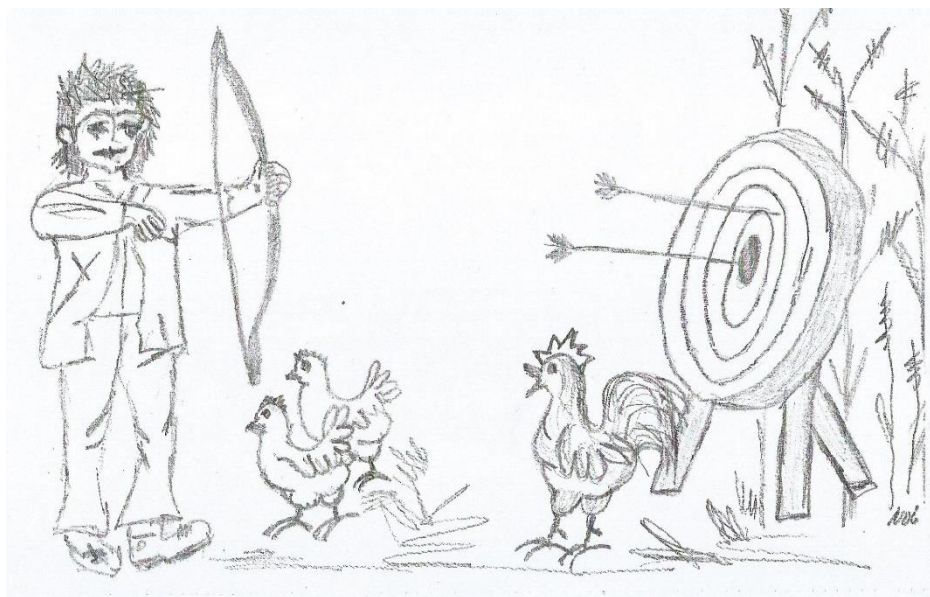

PŘÍBĚHY Z FARMY PRO MALÉ DĚTI

Irena Mondeková

Ilustrace: Iva Křížová

IVA A TAJEMNÍ SKŘÍTCI

*Co to v pytlích šustí, pípá?
Mám dědečka kouzelníka?*

„Ivuško, něco jsem před chvílí dovezl. Uhádneš, co, princezničko?“ posunul děda z čela slaměný klobouk, aby dobře viděl, jak se vnučka bude tvářit.

Iva zaslechla podivný šramot. „Tady máš to překvapení,“ ukázal na dva pytle v rohu chodby. V těch velikých sáčkích z papíru cosi podivně škrábalo a šustilo.

„To budou nějací skřítcí, dědečku.“

„Skřítcí?“ zasmál se děda.

„To ne, Ivuško, ale hádej. Má to dvě nohy a zobáček a ocásek. Nastěhujeme je do domku ze dřeva, do slepičárny.“

„Můžu jít s tebou?“ zeptala se.

„Ano, můžeš,“ a ona se skoro rozběhla radostí. Důležitě pochodovala s milovaným dědou v nových svítících holinkách - ráz dva ráz dva - směrem ke slepičí boudě a vesele brebentila.

Z obrácených pytlů tam vyklouzávala na zem kuřata jedno po druhém. Jako králíci z kouzelnického klobouku. Děda totiž dovezl na statek nové, mladé slepice.

„Jů, slepičí miminka,“ měla Iva oči navrch hlavy.

Stála pohromadě v chumlu uprostřed boudy. Prohlížela si nový domov a ani nepípla.

Děda vzal kyblík s krméním a nasypal ho na plech. Nejzvědavější z nich udělalo krůček - a klov, klov! Ostatní kuřata uslyšela známý zvuk a nahrnula se kolem. Rychlé ťukání tolika zobáčků Ivě připomínalo plechovou slípku,

kterou má doma. Natahuje se klíčkem na zádech a pak zobe a zobe, dokud se klíček nezastaví.

Děda nalil do kamenného koryta ještě vodu, aby se kuřata mohla napít, a šlo se domů. Iva nesla košík z proutí. Cestou do něj sbírala vejce. Nejraději pro ně ale lezla do staré psí boudy, tam se slípky často schovávaly a zanášely.

„Jak se jmenuješ, pejsku?“ ptal se jí děda. Z boudy totiž koukala rozčuchaná Ivina hlava s vystrčenou špičkou růžového jazyka. Soustředila se, aby opatrně brala jedno vejce za druhým.

Pohoršlivě zakroutila očima. Ten děda, plete si mě s nějakým pejskem! Ale přece jen nakonec zaštekala, aby mu udělala radost.

Překročila zlobivého kocoura Kryšpína, stočeného na rohožce, a podala babičce proutěný košík:

„Vajíčka, babi!“

IVA A DOBRÝ SKUTEK

*Zavírejte dobře vrátka:
kocour číhá na kuřátka!*

Iva si na dvorku malovala klacíkem do hromady písku. Od domku, kde žily slepice, se už nějakou dobu ozývalo

vystrašené pípání, skoro jako volání o pomoc. Vydala se tam, aby zjistila, co se děje.

Sousedovic kocour Tlustoch číhal u ohrady. Jedno z nových kuřátek se totiž tak dlouho natahovalo po rozkvetlé pampelišce za plotem, až uvízlo mezi plaňkami. Nemohlo zpátky, ale ani ven. A to se právě líbilo kocourovi. Už už po kuřeti natahoval tlapku s velkými drápy.

„Ty jeden, ty, ty, ty, kšá!“ zahrozila kocourovi hůlkou. Stáhnul ocas, mňouknul a utekl.

Opatrně vytáhla kuře z pasti. Do dlaní se jí schoulila hromádka rychle oddechujících zlatých pírek.

Babička už stála ve dveřích.

„Neboj se o to kuře, Ivuško, už je dobře. Tlustoch mu neublížil.“

Ivuška popadla z písku formu na bábovičku a nalila čistou vodu.

„Napij se, na,“ pobízela kuřátko. Vzala si svou plastovou lahev s čajem – předvede kuřeti, jak na to!

Chvilku řápalo kolem, pak ponořilo zobáček do bábovičky a ochutnalo. Zaklonilo krk a Iva viděla, jak mu voda sklouzla krčkem.

Sedla si na bobek a prstem mu pohladila pírka. Kuře mělo oči jako korálky a důvěřivě si prohlíželo vše kolem sebe.

Je tak čisté a lesklé! Jestlipak se slepičky taky koupou ve vaně?

Iva kuře opatrně zvedla a přitiskla ke své zruřovělé tváři, až poplašeně vypísklo.

„Budeš si se mnou hrát?“ Zdálo se, že kuře si nabídku dobře promýšlí, když naklánělo hlavu ze strany na stranu.

Vrátila se na písek a kuře poskakovalo kolem. Těch broučků, much, motýlů všude!

Kuřeti až přecházel zrak, ale samo si ještě nedovedlo něco chytit. Skočilo na oranžové nákladní autíčko a rozhlíželo se, kde najít něco k snědku.

Babička přinesla talířek se strouhankou. A že mu chutnala!

„Můžeš dát kuřeti jméno, Ivuško, abys věděla, jak na ně zavolat.“

Nakrčila čelo. Poprvé si ho všimla tam u plotu, když se natahovalo po pampelišce. Už ví, jak mu budou říkat!

„Pam, pam, Pampeliška!“

Od toho dne se z Ivy a Pampelišky stali kamarádi.

A kde byla holčička, bylo i kuře.

